

lige være undergivet de samme Regler, som iøvrigt gælde for Forholdet mellem Principal og Medhjælper, et Emne, som det ligger udenfor Kommissionens Opgave at foreslaa Regler om. Hertil henvises i den danske og svenske Tekst ved den ret selvfølgelige Udtalelse i § 86, 1ste Stykke, at der om den i Tjenesteforhold staaende Handelsrejsendes Pligter og Rettigheder overfor Handelshuset gælder, hvad derom er aftalt mellem dem eller følger af Handelsbrug. I det norske Udkast mangler denne Udtalelse, men heri ligger altsaa ikke nogen Realitetsforskel. Nogle enkelte Regler om Retsforholdet har man dog af særlige Grunde ment at burde foreslaa; de findes i § 86, 2det til 4de Stykke.

I § 86, 2det Stykke er udtalt, at saadanne Handelsrejsende antages at være ansatte med et Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder til den 1ste i en Maaned. I alle tre nordiske Lande er der fra de Handelsrejsendes Side udtalt et levende Ønske om Lovfæstelse af den Regel, at der, naar ikke andet følger af Aftale eller Sædvane, tilkommer dem Opsigelsesvarsel. Dette er allerede utvivlsomt gældende Ret, og overfor Udtalelserne i §§ 46 og 76 om, at den modsatte Regel gælder for Kommissionærer og Agenter, kan Reglens Lovfæstelse være ønskelig for at undgaa Misforstaaelse. Reglen om Varselets Længde og dets Beregning til den 1ste i en Maaned stemmer ligeledes med gældende Ret. Det svenske Udkasts Regel i saa Henseende er overensstemmende med det danske, hvorimod det norske Udkast kun bestemmer, at Opsigelsesvarslet er 3 Maaneder.

Medens de Handelsrejsende, der virke som selvstændige Forretningsdrivende, ligesom Handelsagenterne maa kunne arbejde for flere forskellige Hovedmænd uden Samtykke fra hver enkelt af disse, ja efter Omstændighederne endog maa kunne arbejde for Firmaer i samme Branche, kan saadant naturligvis ikke gælde for de i Tjenesteforhold staaende Rejsende. I Overensstemmelse med, hvad der antages at være allerede gældende Ret, fastslaar § 86, 3dje Stykke denne Modsætning og bestemmer, at

de i Tjenesteforhold staaende Rejsende ikke uden Samtykke fra Handelshuset paa deres Rejser maa arbejde for Salg af andre Varer end dettes. De maa altsaa heller ikke arbejde for Salg for egen Regning.

De i Tjenesteforhold ansatte Handelsrejsende oppebære sædvanligt fast Løn for deres Arbejde. Det forekommer dog ogsaa, at de helt eller delvist lønnes med Provision. For dette Tilfælde fastsætter Paragrafens 4de Stykke, at Bestemmelserne i §§ 68—70 finde tilsvarende Anvendelse. Henvisningen til § 70 er medtaget, fordi det kan forekomme, at ogsaa saadanne Handelsrejsende have Eneret til et bestemt Distrikt. Derimod har man ment, at der ikke for de i Tjenesteforhold staaende Rejsendes Vedkommende var Trang til en Regel svarende til den i § 71 givne om Agentens Ret til hvert Kalenderhvalyaar at faa Provisionsnota. Da de omtalte Handelsrejsende sædvanligt ere beskæftigede paa Handelshusets Kontor i den Tid, de ikke rejse, eller dog jævnligt indfinde sig der, ville de som Regel have Lejlighed til paa Kontoret at skaffe sig fornødne Oplysninger med Hensyn til Spørgsmaalet om, af hvilke Salg de skulle have Provision.

Fra Centraludvalget for samtlige danske Handelsrejsendeforeninger er ytret Ønske om, at det maa blive bestemt i Udkastet, at der tilkommer alle Handelsrejsende, hvad enten de ere fast ansatte eller ej, Fortrinsret i Handelshusets Konkursbo for deres Krav paa Løn. Ganske bortset fra, at det formentlig ligger udenfor Kommissionens Opgave at fastslaa Regler i denne Henseende, har man ment, at dette Ønske ikke kan imødekommes. De Rejsende, der virke som selvstændige Forretningsdrivende, ses der ikke mere Grund til at give Konkursprivilegium for det dem tilkommende Vederlag end andre Forretningsdrivende. Og hvad de i Tjenesteforhold staaende Rejsende angaar, er deres Krav paa Løn formentlig allerede ifølge Bestemmelsen i Konkurslovens § 33, 2° f, om Tjenendes Krav paa Løn udrustet med Konkursprivilegium, som tilkommer dem ikke blot for deres faste Løn, men ogsaa